

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 175/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou A | K | J | K s. r. o., K dolnej stanici 7282/20A, Trenčín, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Jakuba Križana, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 372 18/2204, uznesením Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8 T 50/2018 z 12. septembra 2018, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 168/2018 z 18. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia

slobody a Ústave na výkon väzby [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 372 18/2204, uznesením Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 50/2018 z 12. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu (ďalej len „postup okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 168/2018 z 18. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Piešťany (ďalej len „obvodné oddelenie“) ČVS: ORP- 1416/PN-TT-2018 z 2. augusta 2018 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že 30. júla 2018 v čase o 23.00 h v Piešťanoch na ulici [REDACTED] pri zdravotnom stredisku naproti [REDACTED] vytiahol strelnú zbraň striebornej farby typu revolver o dĺžke asi 20 cm na [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „poškodení“) so slovami „čo si, kto si postrielam Vás“, čo u poškodených vzbudilo dôvodnú obavu o ich život a zdravie. Okresný súd uznesením z 3. augusta 2008 (ďalej len „uznesenie o vzatí do väzby“) podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku sťažovateľa vzal vo veci uvedeného skutku do väzby, ktorá mu začala plynúť 1. augusta 2018 o 10.15 h.

3. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že jeho matka [REDACTED] doručila 20. septembra 2018 a 3. októbra 2018 okresnej prokuratúre podania, obsahom ktorých bola jej záruka, ktorá mala byť podaná v pozícii dôveryhodnej osoby ako inštitút nahradenia

väzby podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v spojení s jej žiadosťou o prepustenie sťažovateľa z väzby. Dané podania však boli vybavené listom okresnej prokuratúry z 8. októbra 2018, obsahom ktorého je odkaz na znenie § 79 ods. 3 Trestného poriadku a následné konštatovanie, že právo žiadať o prepustenie na slobodu má iba obvinený. Okresná prokuratúra zároveň uviedla, že za takúto žiadosť sa nepovažuje podanie rodinných príslušníkov o prepustenie obvineného na slobodu.

4. Sťažovateľ uvádza, že o vybavení daných podaní okresnou prokuratúrou sa dozvedel až po podaní v poradí svojej tretej žiadosti o prepustenie, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 12. decembra 2018 tak, že podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku ho ponechal vo väzbe pri zachovaní väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby z 26. novembra 2018, ako i žiadosť jeho obhajcu z 23. novembra 2018 doplnenú 28. novembra 2018, neprijal písomný sľub sťažovateľa ako náhradu väzby podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a neprijal peňažnú záruku vo výške 4 000 € poskytnutú matkou sťažovateľa [REDACTED] podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením krajského súdu zamietnutá.

5. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresnej prokuratúry, postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj napadnutým uznesením krajského súdu, pričom v súvislosti s postupom okresnej prokuratúry sťažovateľ konštatoval, že s postupom týkajúcim sa vybavení podaní jeho matky sa nestotožňuje a že okresná prokuratúra mala tieto podania posúdiť podľa obsahu ako podania obsahujúce záruku dôveryhodnej osoby podanú podľa § 5 ods. 2 Trestného poriadku a tieto postúpiť na vybavenie okresnému súdu v rámci podaných žiadostí o prepustenie z väzby. V dôsledku nepostúpenia daných podaní mala okresná prokuratúra porušiť čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

6. V súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ namieta, že okresný súd nedoručil napadnuté uznesenie z 12. septembra 2018 jeho matke, ktorá rovnako nebola prítomná ani pri jeho vyhlásení, čoho dôkazom je aj zápisnica o výsluchu sťažovateľa, v úvode ktorej sudkyňa konštatovala, že matku sťažovateľa nebude v súvislosti s ponúknutou peňažnou zárukou vypočúvať. V závere zápisnice taktiež absentuje vyjadrenie matky sťažovateľa k možnosti podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Takýmto postupom, ktorý je podľa názoru sťažovateľa zreteľne v rozpore s Trestným poriadkom, bolo sťažovateľovej matke odňaté právo podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, v ktorej mohla samostatne namietať nové skutočnosti, navrhnúť iné formy záruky za sťažovateľa alebo uplatňovať iné argumenty na obhajobu sťažovateľa.

7. Sťažovateľ rovnako napáda aj obsah napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru došlo podľa sťažovateľa tým, že krajský súd o jeho sťažnosti rozhodol „*expresne rýchlo*“, t. j. po uplynutí už 6-tich dní od vydania napadnutého uznesenia okresného súdu.

8. Sťažovateľ rovnako namieta aj obsah oboch napadnutých uznesení, ktoré podľa jeho názoru nespĺňajú zákonné náležitosti podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. náležitého odôvodnenia s právnymi úvahami. Podľa názoru sťažovateľa sa sudy vo svojich uzneseniach nevysporiadali s novými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania po vydaní predošlých uznesení. Sťažovateľ je taktiež toho názoru, že sudy sa vo svojich uzneseniach rovnako nevysporiadali ani s námietkami týkajúcimi sa postupu okresnej prokuratúry v súvislosti s podaniami matky sťažovateľa a rovnako postupu okresného súdu pri doručovaní uznesenia.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„I. Okresná prokuratúra Piešťany svojím postupom... porušila práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru tým, že nepostúpila záruku dôveryhodnej osoby za sťažovateľa Okresnému súdu Piešťany na rozhodnutie,

II. Okresný súd Piešťany svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 8T/50/2018 porušil práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru tým, že nedoručil uznesenie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby matke sťažovateľa ako osobe oprávnenej podať proti tomuto uzneseniu sťažnosť,

III. Okresný súd Piešťany svojím uznesením zo dňa 12.12.2018 sp. zn. 8T/50/2018 a Krajský súd v Trnave svojím uznesením zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 6Tos/168/2018 porušil práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že tieto rozhodnutia neboli dostatočne odôvodnené,

IV. Uznesenie Okresného súdu Piešťany zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 8T/50/2018 a uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 6Tos/168/2018 sa zrušuje.

V. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 6.000,- €, ktoré mu je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu:

a) Okresná prokuratúra Piešťany vo výške 2.000,- €,

b) Okresný súd Piešťany vo výške 2.000,- €,

c) Krajský súd v Trnave vo výške 2.000,-€.

VI. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 415,51 €, ktorú mu je povinný vyplatiť spoločne a nerozdielne Okresná prokuratúra Piešťany, Okresný súd Piešťany a Krajský súd v Trnave na účet advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom

je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

12. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

16. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

17. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

20. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

21. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

23. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby.

24. Poukazujúc na svoju konštantnú judikatúru, ústavný súd konštatuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to,

aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Z tohto dôvodu všeobecný súd musí skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie na slobodu (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991). Obvinený držaný vo väzbe musí mať možnosť v primeraných intervaloch žiadať o súdnu kontrolu zákonnosti väzby (Bezicheri c. Taliansko z 25. 10. 1989) vrátane možnosti žiadať, aby jeho väzba bola nahradená zárukou.

25. Vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy ústavný súd uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

26. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou

súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresnej prokuratúry

27. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v súvislosti s tým, že okresná prokuratúra neposúdila podania matky sťažovateľa z 18. septembra 2018 a 27. septembra 2018 ako podania podané v zmysle § 5 ods. 2 Trestného poriadku obsahujúce záruku dôveryhodnej osoby. Postup porušujúci označené články ústavy a dohovoru má spočívať v tom, že prokurátor okresnej prokuratúry nemal písomne upovedomiť matku sťažovateľa o tom, že nie je oprávnená podávať za sťažovateľa žiadosti o jeho prepustenie z väzby, ale mal tieto podania posúdiť ako podania podané v zmysle § 5 ods. 2 Trestného poriadku a v súlade s § 33 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) ich mal postúpiť na rozhodnutie okresnému súdu.

28. Ústavný súd teda posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v danej časti a skúmal, či sú splnené všetky podmienky vyplývajúce z ústavy a zákona o ústavnom súde, aby ústavný súd mohol ústavnú sťažnosť v tejto časti prijať na ďalšie konanie. Ústavný súd po posúdení danej časti ústavnej sťažnosti konštatuje, že prijatiu tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bráni nesplnenie viacerých podmienok zakotvených v zákone o ústavnom súde.

29. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

30. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov a iných orgánov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané.

31. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity.

32. Podľa § 2 zákona o prokuratúre prokuratúra je samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti.

33. Podľa § 3 ods. 1 zákona o prokuratúre prokuratúra chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb, právnických osôb a štátu.

34. Podľa § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre prokuratúra je v rozsahu svojej pôsobnosti povinná vo verejnom záujme vykonať opatrenia na predchádzanie porušeniu zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Pri výkone svojej pôsobnosti je prokuratúra povinná využívať zákonné prostriedky tak, aby sa bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečila dôsledná, účinná a rýchla ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu.

35. Podľa § 6 ods. 1 zákona o prokuratúre ak nie je ďalej ustanovené inak, nadriadený prokurátor je oprávnený

- a) vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh,
- b) vykonať úkony podriadeného prokurátora alebo rozhodnúť, že ich vykoná iný podriadený prokurátor.

36. Z citovaných ustanovení zákona o prokuratúre vyplýva, že prokuratúra je nezávislým orgánom ochrany zákonnosti, ktorá je založená na princípe podriadenosti a nadriadenosti, t. j. na tzv. princípe monokracie a subsidiarity. Uvedený princíp v konečnom význame znamená, že pokyny nadriadeného prokurátora sú vo všeobecnosti záväzné pre jemu podriadených prokurátorov (s výnimkou tzv. negatívneho pokynu, pokynu v rozpore s právnym názorom prokurátora, atď.). Zo špecifikovaných všeobecných úloh prokuratúry vyplývajúcich z § 3 zákona o prokuratúre vyplýva aj povinnosť nadriadených prokurátorov odstraňovať nedostatky v činnosti podriadených prokurátorov, pokiaľ takéto nedostatky sú zistené. Samotnou skutočnosťou, že zákonodarca priznal nadriadeným prokurátorom oprávnenie udeľovania záväzných pokynov podriadeným prokurátorom, umožnil subjektom nespokojným s postupom prokurátora dožadovať sa nápravy nezákonného stavu u nadriadeného prokurátora s tým, že tento disponuje dostatočnými zákonnými možnosťami na prijatie opatrení pre účely odstránenia nezákonného stavu.

37. Je nepochybné, že podstata sťažnostných námietok sťažovateľa spočíva v nesprávnom aplikovaní § 62 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k podaniam matky sťažovateľa.

38. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ mal v prípade námietok s postupom dozorujúceho prokurátora v jeho trestnej veci postupovať v zmysle § 6 zákona o prokuratúre a žiadať nadriadeného prokurátora okresnej prokuratúry o preskúmanie postupu dozorujúceho prokurátora a o následné vydanie pokynu dozorujúcemu prokurátorovi v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre, resp. o vykonanie samotného úkonu spočívajúceho v postúpení podaní matky sťažovateľa sudcovi pre prípravné konanie v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona o prokuratúre.

39. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nevyčerpal tento prostriedok, ktorý mu zákon o prokuratúre priznáva, nesplnil podmienku zakotvenú v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného dôvodu ústavný súd týmto odmietol ústavnú sťažnosť v danej časti v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

40. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že ak by za účinný prostriedok nápravy nepovažoval postup v zmysle § 6 zákona o prokuratúre a neodmietol by ústavnú sťažnosť v danej časti z dôvodu neprípustnosti, nebol by oprávnený prijať danú časť sťažnosti na ďalšie konanie z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakovane uviedol, že sa o postupe okresnej prokuratúry dozvedel po podaní svojej tretej žiadosti o prepustenie z väzby z 23. novembra 2018. Na uvedený postup sťažovateľ upozornil okresnú prokuratúru v podaní označenom ako „*Doplnenie žiadosti obvineného o prepustenie z väzby*“ z 28. novembra 2018. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ musel mať najneskôr 28. novembra 2018, keď doručil okresnej prokuratúre doplnenie žiadosti o prepustenie z väzby, vedomosť.

41. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi,

začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

42. Keďže sťažovateľ mal 28. novembra 2018 vedomosť o postupe okresnej prokuratúry je zrejmé, že ústavná sťažnosť bola v danej časti podaná oneskorene. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu okresnej prokuratúry totiž uplynula 28. januára 2019 a ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu až 11. februára 2019, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty. Z uvedeného dôvodu by v prípade neodmietnutia ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť ústavný súd túto odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) v spojení s § 124 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

43. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napáda aj postup okresného súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia okresného súdu. Nosným argumentom ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej postup a uznesenie okresného súdu spočíva v tom, že sťažovateľovej matke nebolo doručené napadnuté uznesenie okresného súdu ako osobe oprávnenej podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, čím mal okresný súd porušiť základné práva sťažovateľa vyplývajúce z označených článkov ústavy a dohovoru.

44. Ústavný súd v danej súvislosti opakovane poukazuje na citovaný čl. 127 ods. 2 ústavy, ako aj na § 122 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

45. Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv v tom, že jeho matke nebolo ako dôveryhodnej osobe napadnuté uznesenie okresného súdu doručené, v dôsledku čoho nemohla proti nemu podať sťažnosť. Ústavný súd však konštatuje, že sťažovateľovi bolo prostredníctvom obhajcu napadnuté uznesenie okresného súdu doručené a svoje námietky (medzi nimi aj námietku týkajúcu sa postavenia jeho matky v procesnom postavení dôveryhodnej osoby poskytujúcej záruku a z daného postavenia vyplývajúce práva) uplatnil v sťažnosti adresovanej krajskému súdu.

46. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd nemohol svojim postupom porušiť základné práva sťažovateľa. Sťažovateľ bol s obsahom napadnutého uznesenia oboznámený a svoje námietky uplatnil v sťažnosti. Okresný súd mohol nedoručením napadnutého uznesenia teoreticky zasiahnuť do procesného postavenia sťažovateľovej matky (ako dôveryhodnej osoby ponúkajúcej záruku za sťažovateľa), ktorá sa však na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou neobrátila. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v danej časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

47. Sťažovateľ napáda aj obsah napadnutého uznesenia okresného súdu, pričom namieta jeho nedostatočné odôvodnenie a skutočnosť, že okresný súd sa vo svojom uznesení nevysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami a dôkazmi, ktoré sťažovateľ vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby okresnému súdu predložil.

48. Poukazujúc na princíp subsidiarity (pozri body 30 a 31 tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že v prípade sťažovateľa mal pred zásahom do základných práv a slobôd okresným súdom právomoc poskytnúť mu ochranu krajský súd, ktorý konal o riadnom opravnom prostriedku. Právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu pritom sťažovateľ využil. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy, a to krajský súd ako súd sťažnostný (obdobie III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

49. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v danej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

50. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napokon napadol aj uznesenie krajského súdu z 18. decembra 2018, pričom krajský súd sa mal dopustiť porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia a nezohľadnením argumentácie sťažovateľa predloženej v sťažnosti.

51. Keďže sťažovateľ medzi namietanými právami označil aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 ústavy, ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej implicitnou súčasťou čl. 17 ústavy sú aj záruky práva na spravodlivé súdne konanie vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy obsahujúce základné procesné atribúty práva na osobnú slobodu, ktoré zahŕňajú aj právo na spravodlivé súdne konanie pri pozbavení osobnej slobody. Článok 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie o práve na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy. Napokon, z obdobných dôvodov potvrdzuje neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o osobnej slobode aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého sa na toto konanie priamo použijú ustanovenia čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok vo veci De Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, séria A, č. 12, bod 76).

52. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť v častiach namietajúcich porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 682/2014), a preto ju aj v týchto častiach podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

53. Odhliadnuc od uvedeného ústavný súd pristúpil k ústavnému prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte namietaných práv podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

54. Ústavný súd v danej súvislosti považuje za nevyhnutné upozorniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

55. V prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu ústavný súd uvádza, že musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou

alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Do obsahu právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup môže preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je uspošobovaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov (IV. ÚS 83/03).

56. Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom. Z uvedených hľadísk tak ústavný súd pristúpil k preskúmaniu sťažnosti sťažovateľa v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu.

57. Krajský súd v relevantných častiach napadnutého uznesenia uviedol:

«... Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku tým, že preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný...

... Pokiaľ ide o formálne podmienky väzby obvineného po podaní obžaloby, sťažnostný súd zistil, že prokurátor podal túto v lehote viac ako 20 pracovných dní pred uplynutím základnej lehoty väzby, v zmysle § 76 ods. 2 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k materiálnym podmienkam väzby obvineného, sťažnostný súd zistil, rovnako ako prvostupňový súd, že v štádiu po podaní obžaloby pretrváva podozrenie,

že obvinený sa dopustil spáchania skutku, pre ktorý je trestne stíhaný a že tento skutok má všetky zákonné znaky uvedeného prečinu. Uvedené podozrenie vyplýva z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, najmä z dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňový súd i prokurátor v podanej obžalobe. Napriek tomu, že obvinený popiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe podozrenie z jeho spáchania pretrváva aj v tomto štádiu trestného konania.

Podľa názoru sťažnostného súdu prvostupňový súd postupoval správne a zákonným spôsobom pri rozhodovaní o väzbe podľa § 79 ods. 3 a § 238 ods. 3 Trestného poriadku riadne preskúmal a vyhodnotil všetky skutočnosti, ktoré sú významné pre rozhodnutie o väzbe a svoje zistenia premietol do odôvodnenia napadnutého uznesenia a preto sťažnostný súd naň v celom rozsahu odkazuje.

Skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvody takzvanej útekovej väzby ako i preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Trestného poriadku, správne uviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Aj sťažnostný súd je toho názoru, že niet pochybností o tom, že u obvineného existuje dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu tento ujde, alebo sa bude skrývať a dôvodná obava, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

Výroky napadnutého uznesenia uvedené pod bodmi III., IV. a V. sú správne, pretože osoba obvineného, u ktorého je prítomná rozvinutá polymorfna závislosť, konkrétne od kanabinoïdov (marihuany), opioidov (v minulosti heroín) a metamfetamínu, nemá stále bydlisko, je bez pravidelného príjmu a je príležitostným užívateľom drog, neumožňuje použiť menej invazívne prostriedky uvedené v § 80 a § 81 Trestného poriadku, ktoré by boli spôsobilé nahradiť väzbu obvineného. V danom štádiu trestného stíhania neprichádzajú tieto alternatívy do úvahy. Pre takýto postup sťažnostný súd nezistil splnenie žiadnych zákonných predpokladov, pretože osoba obvineného nedáva dostatočnú záruku na to, aby mohol byť účel väzby dosiahnutý týmito alternatívnymi inštitútmi. Preto aj rozhodnutie v týchto bodoch napadnutého uznesenia považuje sťažnostný súd za správne.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel sťažnostný súd k záveru, že napadnuté prvostupňové uznesenie je vecne správne a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku rozhodol o zamietnutí sťažnosti obvineného proti napadnutému uzneseniu, nakoľko táto sťažnosť nebola dôvodná.»

58. V nadväznosti na citované časti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd podotýka, že jeho úlohou bolo zistiť, či krajský súd v napadnutom uznesení správne aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku, či dané rozhodnutie je odôvodnené a či nenesie znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého z označených práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov krajského súdu, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za ústavne udržateľné.

59. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistené skutočnosti hodnotí ako také, pre ktoré možno považovať toto rozhodnutie za ústavne konformné, a teda nie je dôvod, aby ústavný súd do tohto rozhodnutia akýmkoľvek spôsobom vstupoval. Zo záverov, ku ktorým krajský súd v spojení s uznesením okresného súdu pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa dospel, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Potrebu väzby sťažovateľa konajúce súdy zdôvodnili poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok útekovvej a preventívnej väzby. Podľa názoru ústavného súdu skutkové zistenia podporené dosiaľ vykonaným dokazovaním, ako aj z nich odvodené závery krajského súdu, vychádzajúce zo záverov okresného súdu, sú na základe týmito súdmi prezentovanými myšlienkovými postupmi a hodnoteniami dostatočne odôvodnené.

60. Záver o dostatočnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa vzťahuje aj na námietku sťažovateľa spočívajúcu v tom, že krajský súd sa nevysporiadal s ním uvádzanou argumentáciou. K tomu ústavný súd (v súlade so svojou judikatúrou) poznamenáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sťažovateľom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (m. m. III. ÚS 209/04).

61. Napadnuté uznesenie krajského súdu je v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami, ktoré obmedzujú zákonnú možnosť a zákonné predpoklady pozbavenia osobnej slobody v rozsahu ústavných princípov vyjadrených v čl. 17 ústavy.

62. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne ústavne relevantné argumenty, ktorými by svoje tvrdenie o porušení práv zakotvených v daných ustanoveniach dohovoru odôvodnil.

63. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

64. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia označených základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2019